



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 244/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Луговац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници од ревизије Бојан Пешић, адвокат у ..., Весна Томић, адвокат у ... и Слободан Миловановић, адвокат у ..., против туженог „ББ“ д.о.о. ..., кога заступа Миодраг Нешковић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 899/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 899/18 од 02.10.2018. године.

Образложење

Основни суд у Горњем Милановцу је пресудом број П1 214/14 од 20.12.2017. године одбио као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав уговор о раду закључен између парничних странака 18.06.2014. године, као и да исти од дана закључења не производи правно дејство. Другим ставом изреке је одбијен евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи уговор о раду од 18.06.2014. године закључен између парничних странака. Трећим ставом изреке је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 180.000,00 динара, у року од 8 дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом број Гж1 899/18 од 02.10.2018. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Тужилац је изјавио благовремену ревизију против правноснажне пресуде апелационог суда због погрешне примене материјалног права и битне повреде поступка учињене пред другостепеним судом из чл.374. ст.1. ЗПП..

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/2014), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни оне које се у ревизији наводе.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Апелационог суда у Крагујевцу број Гж 3490/13 од 10.03.2014. године је поништена одлука туженог о престанку радног односа тужиоца од 23.11.2009. године, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Тужени је започео процедуру враћања тужиоца на рад, па је утврдио да нема радног места на коме је тужилац радио до отказа. Одлуком о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места са описом послова код туженог од 30.04.2014. године је тачком 2. систематизовано радно место – референт плана и анализе са описом послова и задатака које обавља. Истог дана је председник управног одбора туженог позвао писменим путем тужиоца да закључе уговор о раду којим би се тужилац распоредио на радно место референта плана и анализе, уз напомену да је тужилац пре отказа уговора о раду радио у служби маркетинга, која је у међувремену престала да постоји, па се зато тужилац распоређује на наведене послове. Тужилац је са туженим кога је представљао председник Управног одбора ВВ, закључио уговор о раду број 1848 18.06.2014. године на неодређено време на пословима који одговарају његовој стручној спреми референт плана и анализе. Тужиоцу је задржана зарада коју је имао пре отказа уговора о раду. Тужилац се изјашњавајући на понуду за закључење спорног уговора о раду изјаснио да ће уговор потписати, али да задржава право на његово побијање указујући туженом да нема потребе да заснива радни однос са туженим, јер је пресудом апелационог суда туженом наложено да га врати на рад, а не да са њим закључује нови уговор о раду.

Одлуком Скупштине предузећа од 16.03.2015. године разрешени су функције законски заступници туженог па између осталих и ВВ. Решењем АПР број ... од 08.04.2015. године је утврђена промена законских заступника туженог предузећа и оснивачког акта, па су сви чланови управног одбора туженог и лица уписана за законске заступнике (као и ВВ) престали да врше функцију председника УО и да буду законски заступници туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужбени захтев тужиоца није основан, јер су оценили да спорни уговор о раду нема формалних недостатака, да није супротан прописима, јавном поретку и добрим обичајима, да он није ни рушљив, јер га није закључила странка која је ограничено и пословно неспособна, већ је у име туженог законски заступник туженог као овлашћено лице за заступање туженог потписао уговор, а да тужилац није доказао да је било мана воље на страни тужиоца или туженог, да је на основу члана 191. став 1. Закона о раду након поништаја решења туженог о престанку радног односа, тужилац враћен на посао и распоређен на послове који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима – референт плана и анализе са зарадом у висини коју је имао пре отказа уговора о раду, те да је тужени овим уговором о раду поступио по правноснажној одлуци којом је обавезан да тужиоца врати на рад јер је поништено решење о његовом отказу.

Врховни касациони суд је ценио да је тужилац тужбени захтев засновао на тврдњи да је позив за закључење спорног уговора о раду упућен тужиоцу истог дана када је донета одлука о измени Правилника о систематизацији, да је Правилник донет супротно члану 196. став 1. Устава Републике Србије и на тврдњи да је уговор потписало лице које није било овлашћено да то учини, а те тврдње понавља и у ревизији. Међутим, ревизијски суд је нашао да ове тврдње тужиоца нису основане.

Наиме, чињеница је да је тужени 30.04.2014. године донео одлуку о измени и допуни Правилника о систематизацији радних места са описом послова, а којим је предвиђено радно место на које је тужилац распоређен уговором о раду – референт плана и анализе. Одлука је 30.04.2014. године истакнута на огласној табли туженог, а њеном тачком 4. је прописано да ступа на снагу даном доношења и да се примењује од дана њеног објављивања на огласној табли предузећа, што значи да је све учињено у једном дану. Међутим, како су спорни уговор о раду парничне странке потписале 18.06.2014. године, нема повреде тужиочевих права јер је у то време Правилник свакако ступио на снагу јер је протекао рок од 8 дана прописан чланом 196. став 4. Устава Републике Србије, на који се тужилац позива.

Ни други разлог за нишавост уговора о раду не стоји. Наиме, Скупштина туженог је 12.05.2014. године донела одлуку којом је утврдила да је истекао мандат члановима управног одбора, па и ВВ (...) који је потписао спорни уговор о раду. Одлуком Скупштине туженог од 16.03.2015.године разрешени су функције чланови и председник Управног одбора, а АПР је донео решење 08.04.2015. године о упису промена законских заступника и чланова и председника Управног одбора туженог. По оцени Врховног касационог суда битна је чињеница што је у време када је ВВ потписао уговор о раду са тужиоцем (18.06.2014. године), био регистрован у АПР као законски заступник туженог.

Из наведених разлога, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца јер нису утврђени формални недостаци спорног уговора о раду, уговор није закључен противно принудним прописима, јавном поретку нити добрим обичајима да би био ништав на основу чл. 103. ст.1. Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана и одлучио је као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић